

Groll je vstal. Hotel je govoriti, toda le roko je dvignil in strmel. Ljudje so nevoljno vzklikali: zapuščali so dvorano, in ko so se vrnili sodniki, da razglase obtožbo, glasečo se na tri leta z izgubo plemstva, je bila dvorana skoro prazna.

Na vprašanje, če se strinja z obtožbo, je pritrdil.

Pozno so ga pripeljali v celico. Mračen, prepadel je povešal glavo, noge so se premikale same od sebe. S težavo je pridrsal do stola, kjer se je zgrudil. Levica je zdrknila ob telesu. Z desnico je podprl glavo.

Vsi so vedeli, da je izgubil, in nihče ni črnil besede. Tema je skrivala osuple obraze.

Tupatam je zamolklo zamrmral: „Tri ... leta!“

Nihče ni spal. Groll je molčal, dokler ni nenadoma vstal, se zgrabil za glavo in s hreščečim glasom prevpil noč: „Rdeče rože, glejte rože! Vaša kri otroci. Vaša kri. Ha-ha-ha, za očeta jo bosta prelila, kakor Kristuščka ... za očeta ... prelila, ki je lagal nocoj, lagal — vse življenje! Markí Groll, lagal si ... ha-ha.“ Blazen smeh je odmeval s hodnika ter budil speče celice.

„Rdeče rože ... vaša ... kri ... ha ...“ zamolklo grgrajoče se je še smejal, nato se je stresel in se onesvestil poleg postelje.

Pastuškin:

Žena v vojni.

Kam ti v prepade tonejo oči
in kam bledijo lica tvoja mlada?
Srebro že bujne ti lase prebada —
ne žena več, že bolj prikazen si.

Da deci lišec mleko bi in kri
ubranila pretečega upada,
izročaš sama se objemu strada
in sama truješ mlade si moči.

Tvoj mož več let že po jarkeh polega
in sredi smrti v mislih je s teboj;
ko spet se snideta na koncu vsega,

kje naj izgrebe kras nekdanji tvoj?
in kakšnega ti videla boš njega?
in kje bo dečjih lic rdeči soj?